

عنوان مقاله:

بررسی روند پراکنده روبی و تغییرات فضایی شهر بابل

محل انتشار:

پژوهش های جغرافیای انسانی، دوره 52، شماره 3 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

موسی کمانرودی کجوری - استادیار گروه جغرافیای انسانی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

احمد زنگانه - استادیار گروه جغرافیای انسانی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

تاج الدین کرمی - استادیار گروه جغرافیای انسانی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

صادق قلی نیا - کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

پراکنده‌رویی از اشکال گسترش استکه در نیم‌قرن اخیر وارد ادبیات مدیریت و برنامه‌ریزی شهری کشورهای در حال توسعه، از جمله ایران، شده است. برخی شهرهای ایران این نوع گسترش را در مرحله رشد شتابان تجربه کرده‌اند. این شهرها با مشکلات فراوان، مانند توسعه بدون برنامه‌ریزی، افزایش سکونتگاه‌های غیررسمی، نوسان شدید قیمت زمین و مسکن، افزایش هزینه زیرساخت‌ها و خدمات شهری، به زیر ساخت و ساز رفتن اراضی کشاورزی، مصرف بیشتر انرژی، و آلودگی‌های محیط زیستی مواجه شده‌اند. سؤال اصلی این پژوهش این است که آیا شهر بابل در فرایند گسترش از سال 1335 تا 1395 با پراکنده‌رویی و تغییرات فضایی ناشی از آن مواجه شده است؟ بنابراین، هدف از این پژوهش شناخت الگوی گسترش شهر بابل از سال 1335 تا 1395 و تغییرات فضایی آن است. در این پژوهش، با استفاده از داده‌های آماری و «مدل هلدن» به تحلیل پراکنده‌رویی شهر بابل و سایر تغییرات فضایی آن پرداخته شده است. برای تحلیل داده و اطلاعات این پژوهش، از آمار توصیفی استفاده شده است. بر اساس نتایج این پژوهش، مساحت شهر بابل از سال 1335 تا 1395 به‌صورت مستمر افزایش یافته است. براساس نتایج مدل هلدن، 74 درصد افزایش وسعت این شهر در این دوره از رشد جمعیت و 26 درصد آن از پراکنده‌رویی ناشی شده است. این روند موجب کاهش تراکم ناخالص جمعیت و افزایش سرانه ناخالص زمین شهری و در نتیجه گسترش افقی و بی‌رویه این شهر شده است. پراکنده‌رویی این شهر موجب شکل‌گیری شهرک‌های مسکونی، سکونتگاه‌های غیررسمی، و ادغام روستاهای پیرامون در آن شده است.

کلمات کلیدی:

پراکنده روبی، تغییرات روستایی، تغییرات فضایی، شهر بابل، گسترش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1153313>

